

[Statsministeren]

dansk jord, og derved gav han tilslutning til det, som regeringen også står for.

Så var der spørgsmålet om forstærkningspolitik. Her vil jeg gerne sige til det radikale venstre, at det er den samme politik, som vi hidtil har haft. Det er en uændret politik. Det er en politik, som allerede blev grundlagt ved de tidligere forsvarsforlig, hvori også det radikale venstre var deltager. Regeringen har altså ikke nogen tanke om principielt at ændre ved denne forstærkningspolitik. Den har været godkendt siden 1960, tror jeg det var; senest i 1973 var der også en tilkendegivelse fra samtlige de forligspartier, der var med i forsvarsforliget. Det var altså en holdning, som vi var fælles om.

Men kun dette for ligesom ikke at få dramatiseret det mere end nødvendigt. Jeg tror ikke, der reelt er særlige uoverensstemmelser; der kan naturligvis blive det, men der har altså ikke været det hidtil, og det synes jeg er værd at understrege ved denne lejlighed.

Hr. Niels Helveg Petersen var også inde på et emne, som jeg næsten ikke tør tale om. Jeg tror, jeg for at gøre det så pænt som muligt skal sige valgmulighed, for siger jeg noget andet, er det jo valgklokker og alt det dér. Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at statsministeren havde brugt det skarpeste våben i det parlamentariske arsenal. Det var en ordentlig omgang militaristisk snak. Jeg forstår ikke, hvorfor man skal bruge sådanne udtryk, når vi taler om noget så fredeligt og demokratisk og grundlovsmedholdeligt og absolut umilitaristisk som dette, at det på et eller andet tidspunkt kan være nødvendigt at holde et folketingsvalg.

Men lad mig så sige, at jeg selvfølgelig er enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at det ikke er sikkert, det hjælper med et valg, og at det er bedre, at vi kan samarbejde.

Så siger hr. Niels Helveg Petersen, det er bedre med samarbejde – og jeg håber, jeg citerer rigtigt – fremfor at blive afbrudt med et valg hvert andet år. Ih, hvor er det klogt sagt! Det var faktisk det, jeg sagde på Kvindeligt Arbejderforbunds kongres.

Så var der hr. Erhard Jakobsen. Hr. Erhard Jakobsen beroligede hele folketingssalen med en meddelelse, der blev givet med samme patos, som da Chamberlain sagde: fred i vor tid. Hr. Erhard Jakobsen sagde: ikke valg, nå ja, så var det altså kun i 14 dage. Men det er jo rigtigt, at hr. Erhard Jakob-

sen har været årsag til valg flere gange, og det kan et parti som socialdemokratiet naturligvis ikke helt glemme, men vi skal alligevel prøve på det, og så understreger jeg: samarbejde er bestemt at foretrække fremfor valg i utide.

Hr. Chr. Christensen var inde på hele spørgsmålet om eksportudviklingen og nævnte en række eksempler på, hvor stærkt både industri- og i nogle tilfælde også landbrugs-eksporten havde udviklet sig ikke mindst i forhold til tredjelande. Hr. Chr. Christensen sagde også – og det synes jeg er noget, man glemmer – at regeringen havde et skøn, der sagde, at vi ville få et underskud på betalingsbalancen på 18–19 mia kr., og nu viser det sig, at det kun bliver 14 mia kr. Ja, ja, når man nu så tit nævner skønnene den ene vej, er det måske rigtigt, som hr. Chr. Christensen gør, også at nævne det, når det ind imellem går den anden vej. Prognoser af den art er gevaldigt svære at lave.

Hr. Chr. Christensen sagde, at det ikke er organisationerne, der skal bestemme, hvornår der skal være valg. Også det vil jeg gerne understrege ved denne lejlighed. Det ligger hos regeringen, det ligger hos statsministeren, men det ligger også hos folketinget; er der samarbejdsmuligheder, så er det dér og dér alene, det afgøres, ikke ude i organisationerne. Men jeg ved godt, at man, når man taler om organisationerne, altid tænker på fagbevægelsen – hvorfor for resten? Der findes jo også andre organisationer, der er indflydelsesrige i forhold til regering og partier. Det er dem alle sammen, det gælder; vi vil gerne høre, hvad de mener. De må også have lov at påvirke vores politik og vores erhvervsløsninger naturligvis, men afgørelsen ligger her.

Må jeg slutte, som jeg startede, med at sige, at jeg synes, det har været en fredelig debat – i hvert fald indtil nu. Jeg håber, den kan fortsætte med at være det. Socialdemokratiet er et parti, der er villigt til at gøre ubehagelige ting, når det er nødvendigt, bl.a. i dansk økonomi. Socialdemokratiet er partiet, der er villig til at tage ansvaret for meget besværlige ting. Vi er partiet, der er villig til at slås, også med lidt stemningsbetonede strømninger ude i befolkningen, hvis det, der skal gøres, er det rigtige og nødvendige. Men vi er også et parti, som jeg vil tillade mig at kalde et græsrodsparti, et parti, der ikke er blindt og døvt for, hvad der rører sig ude i